

Stowarzyszenie Walczących o Niepodległość 1956-89

Ul. Sobieskiego 64/8, 02-930 Warszawa, <http://swn1956-89.blogspot.com>

Tel. 517 741 154, e-mail: infowieczyste@gmail.com

Warszawa, 2017/10/09

URZĄD MIASTA POZNANIA BIURO RADY MIASTA SEKRETARIAT 01		
WPLYNEŁO DNIA	11 PAŹ. 2017	WPLYNEŁO DNIA
L. dz. - 2557 zał.		
znak spr.		

INFORMACJA UZUPEŁNIAJĄCA DO PETYCJI

Rada Miasta Poznania
w/m

W uzupełnieniu petycji (z 14.07.2017) ws. przyznanie prawa do ulg w gminnym transporcie zbiorowym dla osób, które świadczyły pracę w nielegalnych organizacjach i związkach zawodowych w rozumieniu przepisów do kwietnia 1989 roku, oraz dla osób pozostających bez pracy z powodów politycznych uprzejmie wyjaśniamy, odnośnie relacji pomiędzy osobami posiadającymi status działacza opozycji antykomunistycznej i osobami które świadczyły pracę na rzecz nielegalnych organizacji/pozostawali bez pracy z przyczyn politycznych należy wyjaśnić, że w wyniku mnożenia przepisów ustawowych i braku ich skoordynowania doszło do powstania 2 kategorii osób, które walczyły o niepodległość w latach 1956-89. W celu wyrównania nieprawidłowości w sprawach emerytalnych i rentowych, najpierw stworzono możliwości uzyskania decyzji potwierdzającej świadczenie pracy na rzecz nielegalnych organizacji w rozumieniu przepisów do kwietnia 1989 r. lub nie wykonywania pracy przed 4 czerwca 1989 r. na skutek represji politycznych. Natomiast ustawą z dnia 20 marca 2015 r. stworzono dodatkową kategorię – działaczy opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodów politycznych.

Tym samym, doszło do sytuacji powstania dwóch grup weteranów z okresu PRL, których status określają odrębne procedury nadawania uprawnień, bazujące na odmiennych wymaganiach formalnych. Rozdzielność statusu obu grup weteranów z okresu PRL potwierdza stanowisko rządu z dnia 22.08.2017r. DUS.II.053.433.2017.AK wyrażone w odpowiedzi Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na petycję Stowarzyszenia Walczących o Niepodległość 1956-1989. Przywołując fakt nabywania uprawnień wspomnianych wyżej dwóch kategorii weteranów w drodze odrębnych decyzji Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, reprezentujący ministerstwo i rząd podsekretarz stanu Marcin Zieleniecki stwierdza co następuje: „Przede wszystkim należy zauważyć, że **każda ze wskazanych wyżej decyzji odnosi się do innych form działalności opozycyjnej prowadzonej przeciwko władzom komunistycznym**”, i pisze dalej „Warto również podkreślić, że wskazane przez autorów petycji decyzje Szefa Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych są podstawą do ustalania do różnych rodzajów świadczeń, wypłacanych na podstawie różnych przesłanek przez dwa różne organy”.

Konsekwencją obowiązujących regulacji jest występowanie konkurencyjnych względem siebie uprawnień obu kategorii weteranów z okresu PRL. Zgodnie ze stwierdzeniem zawartym w przywołanym wcześniej stanowisku rządu, decyzję przyznającą status *działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych* traktuje się jako „najszerszą pojęciowo” - za czym idzie znaczny katalog uprawnień, wynikających wprost z ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej. Z kolei decyzja potwierdzająca status *osoby świadczącej pracę w nielegalnych organizacjach związkowych i politycznych w rozumieniu przepisów obowiązujących do kwietnia 1989 roku lub pozostającej bez pracy z powodów politycznych* stanowi przede wszystkim podstawę do uznania wymienionych okresów jako

okresów składkowych, uwzględnianych przez organ rentowy przy ustalaniu prawa do emerytury i renty. Tym niemniej, w ostatnim czasie w drodze kolejnych decyzji poszczególnych organów samorządowych (Warszawa, Piotrków Trybunalski, Kołobrzeg, Chełm, Konin, itd.) oraz innych instytucji ta kategoria weteranów otrzymuje lub ma otrzymać własne dedykowane świadczenia jak np. ulgi komunikacyjne lub też jest zrównywana w uprawnieniach z działaczami opozycji antykomunistycznej.

Należy zauważyć, że status prawny i faktyczny osób świadczących pracę w *nielegalnych organizacjach związkowych i politycznych...* jest najbliższy statusowi kombatanów. Należy tu przywołać orzecznictwo sądów administracyjnych, wskazujące na komplementarność zapisów art. 117 ust. 4 w związku z art. 7 pkt. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 267, zwanej dalej: "ustawa FUS") z art. 22 ust. 1 ustawy z 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U. z 2012 r. poz. 400, zwana dalej: "ustawa o kombatanach") – por. wyrok WSA IV SA/Wa 2960/13 str. 3. W świetle orzecznictwa nie ulega również wątpliwości zasadnicza odmienność przesłanek faktycznych, pozwalających zaliczyć daną działalność opozycyjną jako „świadczenie pracy w nielegalnych organizacjach związkowych i politycznych”. W sentencji wyroku NSA nr II OSK 350/15 z dn. 2016-01-08 stwierdza się „Czym innym jest **wszakże członkostwo i działalność na rzecz jakiejś organizacji, uczestniczenie w jej strukturach i działaniach i.t.p., a czym innym świadczenie pracy.**” (tamże str. 10). W świetle wyroku WSA IV SA/Wa2960/13 w przypadku świadczenia pracy chodzi o faktyczną pracę w postaci druku, kolportażu, organizowaniu spotkań, a nie np. same uczestnictwo w spotkaniach, manifestacjach itd.

Z kolei status działacza opozycji antykomunistycznej i osoby represjonowanej z powodu politycznych potwierdza inne formy działalności, o których mowa w art.2 i 3 ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej.

„Świadczenie pracy” na rzecz podziemnych organizacji w PRL oznaczało w praktyce najwyższy poziom poświęcenia się działalności niepodległościowej, skutkujący ogromnym zaangażowaniem czasowym, a także potencjalnie najdalej idącymi szykanami ze strony komunistycznego reżimu. Osoby wykonujące codzienną pracę na rzecz podziemia ryzykowały nie tylko długoletnim więzieniem, przepadkiem mienia i innymi prześladowaniami, ale także – z racji specyfiki tej działalności - rozpadem własnej rodziny i wykluczeniem z typowych relacji społecznych. Z tych powodów jest to bardzo nieliczna grupa osób (jej liczebność w całym kraju wynosi ok.1200 osób).

Z kolei liczba osób, która wystąpiła o status działacza opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodów politycznych wynosi ok. 3500 (z tym że wniosków złożono ok. 5 tys.).

Zatem uwzględniając zasady proporcjonalności w przypadku pojedynczego miasta mówimy lokalnie o bardzo niewielkiej liczbie osób (czyli w przypadku miejscowości do 100 tys. mieszkańców – kilka osób świadczących pracę, w przypadku większych miast - kilkanaście osób o statusie działaczy opozycji antykomunistycznej), z której część posiada już uprawnienia ulgowe w komunikacji miejskiej z innych tytułów. Podstawowym dokumentem potwierdzającym status w przypadku świadczących pracę na rzecz nielegalnych organizacji i nie wykonywania pracy na skutek represji politycznych jest decyzja Urzędu ds. Kombatanów i Osób Represjonowanych, a w przypadku działaczy opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodów politycznych – decyzja Urzędu lub legitymacja działacza opozycji antykomunistycznej/osoby represjonowanej.

PREZES ZARZĄDU
Daniel Alain Korona

Stowarzyszenie Walczących o Niepodległość 1956-89

Ul. Sobieskiego 64/8, 02-930 Warszawa, <http://swn1956-89.blogspot.com>

Tel. 517 741 154, e-mail: infowieczyste@gmail.com

Warszawa, 2017/10/09

URZĄD MIASTA POZNANIA BIURO RADY MIASTA SEKRETARIAT 01		
WPLYNEŁO DNIA	11 PAŹ. 2017	WPLYNEŁO DNIA
L. dz. - 2557 zał.		
znak spr.		

P. O. Peret
Grzegorz Ganowicz
PRZEWODNICZĄCY
RADY MIASTA POZNANIA

Rada Miasta Poznania
w/m

INFORMACJA UZUPEŁNIAJĄCA DO PETYCJI

W uzupełnieniu petycji (z 14.07.2017) ws. przyznanie prawa do ulg w gminnym transporcie zbiorowym dla osób, które świadczyły pracę w nielegalnych organizacjach i związkach zawodowych w rozumieniu przepisów do kwietnia 1989 roku, oraz dla osób pozostających bez pracy z powodów politycznych uprzejmie wyjaśniamy, odnośnie relacji pomiędzy osobami posiadającymi status działacza opozycji antykomunistycznej i osobami które świadczyły pracę na rzecz nielegalnych organizacji/pozostawali bez pracy z przyczyn politycznych należy wyjaśnić, że w wyniku mnożenia przepisów ustawowych i braku ich skoordynowania doszło do powstania 2 kategorii osób, które walczyły o niepodległość w latach 1956-89. W celu wyrównania nieprawidłowości w sprawach emerytalnych i rentowych, najpierw stworzono możliwości uzyskania decyzji potwierdzającej świadczenie pracy na rzecz nielegalnych organizacji w rozumieniu przepisów do kwietnia 1989 r. lub nie wykonywania pracy przed 4 czerwca 1989 r. na skutek represji politycznych. Natomiast ustawą z dnia 20 marca 2015 r. stworzono dodatkową kategorię – działaczy opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodów politycznych.

Tym samym, doszło do sytuacji powstania dwóch grup weteranów z okresu PRL, których status określają odrębne procedury nadawania uprawnień, bazujące na odmiennych wymaganiach formalnych. Rozdzielność statusu obu grup weteranów z okresu PRL potwierdza stanowisko rządu z dnia 22.08.2017r. DUS.II.053.433.2017.AK wyrażone w odpowiedzi Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na petycję Stowarzyszenia Walczących o Niepodległość 1956-1989. Przywołując fakt nabywania uprawnień wspomnianych wyżej dwóch kategorii weteranów w drodze odrębnych decyzji Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, reprezentujący ministerstwo i rząd podsekretarz stanu Marcin Zieleniecki stwierdza co następuje: „Przed wszystkim należy zauważyć, że **każda ze wskazanych wyżej decyzji odnosi się do innych form działalności opozycyjnej prowadzonej przeciwko władzom komunistycznym**”, i pisze dalej „Warto również podkreślić, że wskazane przez autorów petycji decyzje Szefa Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych są podstawą do ustalania do różnych rodzajów świadczeń, wypłacanych na podstawie różnych przesłanek przez dwa różne organy”.

Konsekwencją obowiązujących regulacji jest występowanie konkurencyjnych względem siebie uprawnień obu kategorii weteranów z okresu PRL. Zgodnie ze stwierdzeniem zawartym w przywołanym wcześniej stanowisku rządu, decyzję przyznającą status *działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych* traktuje się jako „najszerszą pojęciowo” - za czym idzie znaczny katalog uprawnień, wynikających wprost z ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej. Z kolei decyzja potwierdzająca status *osoby świadczącej pracę w nielegalnych organizacjach związkowych i politycznych w rozumieniu przepisów obowiązujących do kwietnia 1989 roku lub pozostającej bez pracy z powodów politycznych* stanowi przede wszystkim podstawę do uznania wymienionych okresów jako

okresów składkowych, uwzględnianych przez organ rentowy przy ustalaniu prawa do emerytury i renty. Tym niemniej, w ostatnim czasie w drodze kolejnych decyzji poszczególnych organów samorządowych (Warszawa, Piotrków Trybunalski, Kołobrzeg, Chełm, Konin, itd.) oraz innych instytucji ta kategoria weteranów otrzymuje lub ma otrzymać własne dedykowane świadczenia jak np. ulgi komunikacyjne lub też jest zrównywana w uprawnieniach z działaczami opozycji antykomunistycznej.

Należy zauważyć, że status prawny i faktyczny osób świadczących pracę w nielegalnych organizacjach związkowych i politycznych... jest najbliższy statusowi kombatantów. Należy tu przywołać orzecznictwo sądów administracyjnych, wskazujące na komplementarność zapisów art. 117 ust. 4 w związku z art. 7 pkt. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 267, zwanej dalej: "ustawa FUS") z art. 22 ust. 1 ustawy z 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U. z 2012 r. poz. 400, zwana dalej: "ustawa o kombatantach") – por. wyrok WSA IV SA/Wa 2960/13 str. 3. W świetle orzecznictwa nie ulega również wątpliwości zasadnicza odmienność przesłanek faktycznych, pozwalających zaliczyć daną działalność opozycyjną jako „świadczenie pracy w nielegalnych organizacjach związkowych i politycznych”. W sentencji wyroku NSA nr II OSK 350/15 z dn. 2016-01-08 stwierdza się „Czym innym jest wszakże członkostwo i działalność na rzecz jakiejś organizacji, uczestniczenie w jej strukturach i działaniach i.t.p., a czym innym świadczenie pracy.” (tamże str. 10). W świetle wyroku WSA IV SA/Wa2960/13 w przypadku świadczenia pracy chodzi o faktyczną pracę w postaci druku, kolportażu, organizowaniu spotkań, a nie np. same uczestnictwo w spotkaniach, manifestacjach itd.

Z kolei status działacza opozycji antykomunistycznej i osoby represjonowanej z powodu politycznych potwierdza inne formy działalności, o których mowa w art.2 i 3 ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej.

„Świadczenie pracy” na rzecz podziemnych organizacji w PRL oznaczało w praktyce najwyższy poziom poświęcenia się działalności niepodległościowej, skutkujący ogromnym zaangażowaniem czasowym, a także potencjalnie najdalej idącymi szczykanami ze strony komunistycznego reżimu. Osoby wykonujące codzienną pracę na rzecz podziemia ryzykowały nie tylko długoletnim więzieniem, przepadkiem mienia i innymi prześladowaniami, ale także – z racji specyfiki tej działalności - rozpadem własnej rodziny i wykluczeniem z typowych relacji społecznych. Z tych powodów jest to bardzo nieliczna grupa osób (jej liczebność w całym kraju wynosi ok.1200 osób).

Z kolei liczba osób, która wystąpiła o status działacza opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodów politycznych wynosi ok. 3500 (z tym że wniosków złożono ok. 5 tys.).

Zatem uwzględniając zasady proporcjonalności w przypadku pojedynczego miasta mówimy lokalnie o bardzo niewielkiej liczbie osób (czyli w przypadku miejscowości do 100 tys. mieszkańców – kilka osób świadczących pracę, w przypadku większych miast - kilkanaście osób o statusie działaczy opozycji antykomunistycznej), z której część posiada już uprawnienia ulgowe w komunikacji miejskiej z innych tytułów. Podstawowym dokumentem potwierdzającym status w przypadku świadczących pracę na rzecz nielegalnych organizacji i nie wykonywania pracy na skutek represji politycznych jest decyzja Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych, a w przypadku działaczy opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodów politycznych – decyzja Urzędu lub legitymacja działacza opozycji antykomunistycznej/osoby represjonowanej.

PREZES ZARZĄDU
Daniel Alain Korona